

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/139/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614200920
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3614200920.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, IČO 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, IČO 36 613 843 proti proti odporcom 1/ X. O., štátnemu občanovi Slovenskej republiky bytom V. A. XXX, a 2/ F. O., štátnej občianke Slovenskej republiky bytom V. A. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka popri odporcoch VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Bratislava, Šafárikovo námestie 7, IČO: 42 362 962, zastúpeného JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom v Bratislave, Dobrovičova 13, o zaplatenie 1 360 eur s príslušenstvom, na odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 4.11.2014 č.k. 3C/139/2014 - 75, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Odporcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** nahradiť vedľajšiemu účastníkovi popri odporcoch trovy odvolacieho konania, a to trovy právneho zastúpenia vo výške 79,76 Eur zaplatením advokátovi vedľajšieho účastníka popri odporcoch, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd rozsudkom zo dňa 4.11.2014 č.k. 3C/139/2014 - 75 uložil odporcom 1/ a 2/ zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne sumu 707,20 € s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.03.2011 do 20.03.2012 vo výške 31,67 €, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 707,20 € od 21.3.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov a vedľajší účastník popri odporcovi nemajú právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že na podklade výsledkov vykonaného dokazovania, po ich zhodnotení dospel k záveru, že nárok je len čiastočne dôvodný. V prvom rade sa súd zaoberal charakterom žalovaného nároku, pričom dospel k záveru, že ide o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom navrhovateľa Slovenskou sporiteľňou a.s. a odporcami je spotrebiteľskou zmluvou. Vyplýva to z postavenia jej účastníkov pri jej uzatváraní - na jednej strane banka - podnikateľ konajúci v rámci svojej obchodnej činnosti a na druhej strane dlžníci - klienti banky, ktorí nekonajú v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Z toho vyplýva, že ide o zmluvu spotrebiteľskú (§ 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). Spotrebiteľské zmluvy sú za každých okolností zmluvami občianskoprávnymi. Vyplýva to z ustanovenia § 54 Občianskeho zákonníka - zmluvy sa nemôžu odchyľovať od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Nie je pritom podstatné, že zmluva o úvere patrí medzi tzv. absolútne obchody. Ak ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, treba v prvom rade aplikovať zákon o

spotrebiteľských úveroch a v druhom rade Občiansky zákonník (tie ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie) a až následne Obchodný zákonník. Takýto výklad je aj ústavne konformný (viď rozhodnutie ÚS SR č. I. ÚS 402/2013 zo dňa 19.6.2013). V tomto duchu súd aplikoval na posudzovaný právny vzťah aj inštitút premlčania. Použitie nevýhodnejšieho obchodného práva na spotrebiteľský právny vzťah, vrátane inštitútu premlčania, predstavuje zhoršenie právneho postavenia spotrebiteľa. Je logické a plne v súlade s inštitútom právnej istoty, ak spotrebiteľ očakáva, že sa na jeho právny vzťah bude vzťahovať pre neho výhodnejšie občianske právo. A to aj v takom prípade, ak by inak išlo o tzv. absolútny obchod v zmysle § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak teda dôjde ku kolízii úpravy toho istého inštitútu práva v právnej úprave obchodného a občianskeho práva, použije sa v prípade spotrebiteľských právnych vzťahov vždy to právo, ktoré je pre spotrebiteľa výhodnejšie. Na podklade tejto zmluvy poskytol právny predchodca navrhovateľa odporcom v 1. a v 2. rade úver v sume 70 000,- Sk splatný v 60 splátkach po 1 639,- Sk (54,40 €) počnúc 20.4.2007 a končiac 20.3.2012. Odporcovia úver riadne a včas nesplácali. Ku dňu 27.6.2013 dlhovali právnomu predchodcovi navrhovateľa sumu 2 483,82 €, pozostávajúcu z istiny 1 714,40 € a z príslušenstva celkom 769,72 €. Navrhovateľ si podaným návrhom uplatňuje len zaplatenie 1 360,- €, t.j. 25 splátok po 54,40 €, počnúc splátkou splatnou 20.3.2010. Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom od 1.5.2014, ktorý sa použije aj na posudzovanú vec, pri nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy musí súd prihliadať na premlčanie, aj keď sa ho spotrebiteľ nedovolá. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorej zaniká možnosť priznania premlčaného práva veriteľovi súdom. Premlčacia doba je v občianskoprávných vzťahoch 3-ročná a v prípade plnenia v splátkach začína plynúť odo dňa zročnosti jednotlivých splátok. To znamená, že premlčané sú všetky splátky, ktorých splatnosť nastala skôr ako 3 roky pred podaním návrhu na začatie konania, čo sú v posudzovanej veci všetky splátky splatné pred 21.2.2011. Z navrhovateľom uplatneného nároku (na zaplatenie splátok splatných od 20.3.2010 do 20.3.2012) je premlčaný nárok na zaplatenie splátok splatných od 20.3.2010 do 20.3.2011, čo je 12 splátok z uplatnených 25 splátok. Z uvedených dôvodov súd priznal navrhovateľovi 13 splátok splatných od 20.3.2011 do 20.3.2012 po 54,40 €, spolu v sume 707,20 €. Keďže sú odporcovia so zaplatením týchto splátok v omeškaní, patria navrhovateľovi popri istine aj úroky z omeškania vo výške 9% ročne vždy odo dňa splatnosti jednotlivých splátok až do zaplatenia, čo predstavuje ku dňu 20.3.2012 sumu 31,67 €. Keďže sú odporcovia v omeškaní so zaplatením nepremľanej časti pohľadávky vo výške 707,20 € aj po 20.3.2012, patrí navrhovateľovi aj úrok z omeškania zo sumy 707,20 € od 21.3.2012 až do zaplatenia dlžnej sumy. V prevyšujúcej časti súd návrh zamietol v súlade s § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre premlčanie žalovaného nároku. Keďže právny osud príslušenstva (úroku z omeškania) sleduje právny osud istiny (príslušenstvom je vo vzťahu k istine akcesorickým nárokom), je premlčaná nielen istina splatná do 20.2.2011, ale aj príslušenstvom tejto istiny. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Vec právne posúdil podľa § 54 ods. 1, 2, Občianskeho zákonníka v znení účinnom v ku dňu 21.03.2007, § 2 ods. 1 písm. a), b) a § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 2 písm. a), b), § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 497 a § 499 Obchodného zákonníka,

§ 100 ods.1, § 101 a § 103, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a jeho návrhu vyhovieť resp. rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že zmluva bola uzavretá dňa 21.03.2007, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu u dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka, zmluva o úvere bola upravená len v Obchodnom zákonníku. V dôsledku toho sa podľa názoru odvolateľa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods.3 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 1.1.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 1.1.2008. Zmluvu o úvere uzavretú pred 1.1.2008, kde bol dlžník spotrebiteľom tak, ako v danom prípade, nie je možné posudzovať podľa ustanovení § 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov. Okresný súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby. Poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 3/2011 a 6 M Cdo/4/2012, rozhodnutia Krajského

súdu v Banskej Bystrici (sp.zn. 15Co/132/2013, 15Co/28/2013), v Trnave (sp.zn. 9Co/138/2013) v Prešove (sp.zn. 9Co/64/2013), ako aj na komentár. Okresný súd taktiež podľa neho pochybil, keď na uzavretý zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporcom aplikoval ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., Bol názoru, že aplikáciou ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa (prikázanie orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy/vrátane súdov/ ex offo prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania) dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvenej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1. Dodatočného protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných a práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovanej čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Podľa navrhovateľa aplikáciou ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa na prebiehajúce súdne konanie bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a z akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do jeho majetkových práv. Súd aplikovaním porušil zásadu stanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou. Zastáva preto názor, že mu vznikol nárok na úhradu štyroch ? zmietnutých splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania.

K odvolaniu navrhovateľa sa odporcovia 1/ a 2/ nevyjadrili.

Vedľajší účastník popri odporcoch k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje pohľadávku, ktorá na neho nebola platne postúpená, nakoľko do vydania uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, nepredložil žiaden dôkaz o splnení povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 Zákona o bankách t.j. nedodržanie písomnej formy výzvy postupcu adresovanej klientovi, že je v omeškaní, a následne dodržanie 90 dňovej lehoty pred postúpením pohľadávky tretej osobe (rozpor s § 39 a 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Navrhovateľ tak nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou. Podľa jeho názoru odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania, nakoľko ide o prípad uvedený v § 212 ods. 2 písm. b) O.s.p.. Žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, prípadne toto rozhodnutie zmeniť tak, že návrh v celom rozsahu zamietne.

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p., nezistil dôvod pre preskúmanie veci mimo rozsahu podaného odvolania podľa § 212 ods. 2 písm. b) O.s.p., ako sa domáhal vedľajší účastník popri odporcoch vo vyjadrení k odvolaniu, pretože nejde o prípad, keď od rozhodnutia o napadnutom výroku je závislý výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý. Krajský súd tak viazaný rozsahom podaného odvolania zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p.. O odvolaní navrhovateľa rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať.

Predmetom posudzovania odvolacieho súdu v prejednávanej veci vzhľadom na obsah odvolania navrhovateľa bolo, či je správne na námietku premlčania aplikovať ustanovenia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka vzhľadom na rôzne upravenú dĺžku premlčania a či je možné v konaní postupovať podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa.

Odvolací súd považuje na tomto mieste za potrebné uviesť, že okresný súd sa už v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom vypořiadal so všetkými rozhodnými dôvodmi podaného odvolania, ktoré dôvody odvolateľ prezentoval už počas konania pred okresným súdom.

Okresný súd postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ust. § 101 a 103 Občianskeho zákonníka o premlčaní. Aj keď má úverová zmluva charakter absolútneho obchodu, na otázku premlčania je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 19. júna 2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

S Obchodným zákonníkom je spojená dlhšia premlčacia doba štvorročná (ktorá má práve pre stranu v postavení dlžníka aj spotrebiteľa rozhodujúci význam, keďže jemu vzniká dlh -povinnosť na majetkové plnenie, ktoré je predmetom premlčania), v porovnaní s kratšou trojročnou premlčacou dobou v Občianskom zákonníku (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.01.2011 sp.zn. 5M Cdo 20/2009.).

Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely, na ktoré sa odvoláva navrhovateľ, (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a stanovila, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z dôvodovej správy k zákonu (z prílohy k uzneseniu Ústavnoprávneho výboru Národnej rady SR č. 391) vyplýva, že cieľom jej prijatia je odstrániť výkladové problémy v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, s nimi súvisiace vzťahy a osobitne vzťahy tzv. akcesorického charakteru. Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe spotrebiteľskej zmluvy sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa bude vždy preferovať priorita Občianskeho zákonníka, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie zachytáva prevažujúcu výkladovú prax a jeho cieľom je iba zákonom výslovne upraviť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. Preto okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 101 a 103 Občianskeho zákonníka.

K tvrdeniu odvolateľa, že v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu u dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, nie na úverovú zmluvu podľa Obchodného zákonníka, odvolací súd uvádza, že uzatvorená zmluva je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka účinného od 01.04.2004 vychádzajúc z európskej legislatívy (Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Spĺňa totiž náležitosti spotrebiteľskej zmluvy pozitívne vymedzené v citovanom ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ktoré treba vykladať v spojení s európskou legislatívou vtedy platnou a účinnou a s dôvodovou správou k následnej novelizácii zákonom č. 568/2007 Z. z., v zmysle ktorej tam uvedený výpočet právnych foriem spotrebiteľských zmlúv bol len demonštratívny a teda spotrebiteľskou zmluvou môžu (mohli) byť aj iné zmluvy. Zmluva uzatvorená účastníkmi spĺňa súčasne náležitosti typovej zmluvy podľa zákona č. 634/1992 Zb. v znení účinnom a platnom ku dňu uzavretia zmluvy, a to § 23a ods. 2, podľa ktorého na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, použijú sa primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako správne uviedol okresný súd.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku k aplikácii § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. v danej veci, okresný súd postupoval podľa názoru odvolacieho súdu správne. Prejudiciálnou otázkou posúdenia časovej pôsobnosti § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa je posúdenie, či ide o ustanovenie hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy. Okresný súd dospel k záveru, že ide o procesnoprávne ustanovenie. Odvolací súd s týmto záverom súhlasí. Vychádzajúc z rôznych metód výkladu (Jazykový, gramatický výklad- v ustanovení používané výrazy „rozhodovať“, „rozhodovanie“ a „ o nárokoch“ , „aj bez návrhu“ predstavujú slovné spojenia takmer bezvýnimočne vyhradené právu procesnému; Historický

a teleologický výklad- nepochybné nastavenie spoločenských procesov v oblasti ochrany spotrebiteľa smerujúce k maximalizácii ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany v právnych vzťahoch, pričom platí, že každá právna norma sa má vykladať na prospech toho, na ochranu ktorého je primárne určená; Logický výklad- argumentum a maiori ad minus, dictum de omni a nullo -orgánom oprávneným rozhodovať o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy bude nepochybne i súd; Systematický výklad- § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa sú vo vzťahu lex generalis (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a lex specialis (§ 5b zákona o ochrane spotrebiteľa), lebo § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa dopĺňa pravidlo ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka v tom zmysle, že pokiaľ nepôjde o nároky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv, na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka uplatnenú v konaní pred súdom) jednoznačne vyplýva záver o procesnoprávnom charaktere § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa. Pre časovú pôsobnosť procesných noriem platí princíp tzv. okamžitej aplikability, teda, že procesná norma pôsobí odo dňa nadobudnutia svojej účinnosti na všetky začaté konania prebiehajúce na súdoch a že procesné úkony je potrebné posudzovať podľa procesného práva účinného v čase vykonania úkonu. To znamená, že sa odo dňa svojej účinnosti uplatní i v konaniach začatých pred jej účinnosťou t.j. pred 01.05.2014, ako je tomu i v danej veci. Preto okresný súd správne z úradnej povinnosti prihliadal a posudzoval premlčanie práva uplatneného navrhovateľom. Súd nenarušil rovnosť účastníkov konania, je totiž vecou veriteľa, aby si chránil svoje záujmy a nespoliehal sa na právnu nevedomosť účastníka v postavení spotrebiteľa, v dôsledku ktorej sa nedovoľá premlčania.

Navrhovateľom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku okresného súdu potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti potvrdiť.

Okresný súd rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešným odporcom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si nárok na náhradu trov odvolacieho konania návrhom neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a zo spisu im ani žiadne trovy nevyplynuli. Vedľajšiemu účastníkovi bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania, ktorú si riadne uplatnil, pozostávajúca z trov právneho zastúpenia a to z odmeny advokáta za jeden účelný úkon právnej služby v odvolacom konaní - vyjadrenie k odvolaniu (§ 13a ods. 2 písm. b) vo výške podľa § 10 ods. 1 vyhlášky t.j. 71,37 Eur a náhrady hotových výdavkov vo výške podľa § 16 ods. 3 vyhl. t.j. 8,39 Eur, spolu 79,76 Eur. Ich náhradu je navrhovateľ podľa § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť advokátovi vedľajšieho účastníka popri odporcoch. Lehota na plnenie bola určená v súlade s § 160 ods. 1 O.s.p. veta pred bodkočiarkou - 3 dni od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .